

Logg från Älva

Datum: 141015

Elevloggare: Zoe Jankkila

Personalloggare: Sofia

Position: Vigo

Segelsättning:

Fart:

Kurs:

Beräknad ankomst till nästa hamn:

Planerat datum för att segla vidare: 15/10

Väder: Soligt

Elevlogg:

Dagen-D är här och det är nr 17:s tur att på bästa möjliga sätt försöka beskriva, vad vi får vara med om här på Älva. Det är svårt men jag lovar, jag ska göra mitt yttersta.

Så jag antar att ni vill veta om den enastående dag vi tillsammans fått avnjuta? Dagen började tidigare än vanligt, då vi idag for iväg på lite äventyr. Vi startade som vanligt med den traditionella dunder frukosten. Sedan tog vi tag i våra morgonrutiner, det vill säga städning och sådant. Efter det var det raka vägen över till land för att sedan sätta oss tillsammans på bussen som tog oss till: Santiago de Compostela. Vägen dit tog cirkus en timme, men det kändes som en kort sekund för oss trötta tonåringar.

När vi kom fram möttes vi av spansk uv strålning från den värmande solen. Om vi var tacksamma? Svar ja! Käre Arvid hade nämligen förberett oss på en dag av: H2O. Ja, jag menar ju regn. Det är närmare bestämt så att Santiago de Compostela har över 300 regndagar per år... Så vi hoppades inte på ett undantag direkt, men vad vi blev överraskade.

Det blev alltså en heldag av, stekande sol på oss blekfisar. Men även ett otroligt möte med, slut destinationen för en milslång pilgrimsfärd. Vi mötte en trevlig guide som ledde oss runt de mäktiga templena runt Santiago de Compostela, hon berättade om historien till varför arkitekturen såg ut som den gjorde. Om vi ska förenkla det hon menade, så var det så att det var "fashion" att vissa byggnader skulle se ut på ett visst sätt i förhålland till den tid de byggdes. Vi mötte en hel del pilgrimer på de vackra torgen vi traskade runt på. Sedan stoppade guiden, en kvinna i 60 års ålder som precis anlät. Hon berättade då om hennes resa, att hon valt att gå den för att hitta sig själv, och förhoppningsvis något andligt. Det är en av de många anledningar till varför människor väljer att gå denna långa färd. Vissa gör det för samma skäl som de gjorde förr, alltså för att passera porten där

Jakob (en av Jesu 12 lärjungar) typ är begravd. Detta gör de då för att få förlåtelse av Gud. Sedan gör vissa det bara för en fysisk utamning, andra vill hitta sig själva, och några Gud. Det är alltså väldigt personligt, varför man väljer att gå. Visst är det coolt? Jag och många av de andra vart väldigt inspirerade av detta. Så vem vet, vår första klass reunion efter studenten kanske blir under denna milslångafärd?

Efter detta delade vi in oss i våra projektgrupper för att fortsätta med vår studie. Det blev alltså en hel del trevliga samtal med de, söta, små spanjackerna. Språket var ingen baggis, det var bara att öppna munnen och säga: "Hola, tienes tiempo para responder unas preguntas." Jag vet, solklart. Sedan hade vi ett par timmar kvar i den vackra lilla staden, så vi käkade glass och bara njöt av precis allt.

När vi väl kom hem, så var det äntligen dags för oss att få veta, vart det bär av imorgon. Alltså om det blir Marocko eller inte. Jag antar att ni vet lite mer utförligt om varför de är lite oroligt i Marocko. Vi har i ett par dagar väntat på att få veta, men jag kan väl bara säga att vi fortfarande väntar. Jag vet det formar vår karaktär, och vi instämmer. Framtiden är oviss, men det vi vet är att allt blir väl. Detta är en del av det här stora äventyret, att vi egentligen inte vet någonting. Men att vi på vägen får uppleva under efter under. Det tycker jag är magiskt. Så imorgon kastar vi loss klockan 16.30, men vi vet inte vart. Söder blir det i alla fall. Det blir vad det blir, och det lär bli fantastiskt. Precis som det varit sedan dag ett.

Ja, jag är i en bubbla av tacksamhet, glädje och ännu mer tacksamhet. Vårt liv är här och nu, och vi njuter varje sekund. Tack, tack, tack för precis allt.

Personallogg:

Hur ska jag kunna prestera något som är ens i närheten av det ovanstående? Det går helt enkelt inte. Här ombord har det inte varit en pilgrimsfärd utan vanligt hederligt arbete. Jag har hjälpt Frida i maskin med att byta ett filter, gjort lite pappersarbete och målat en del på däck.

Efter lunch så såg jag och Frida till så att våra ankare är ordentligt fastsurrade inför den fortsatta resan. Det kan man ju tänka att det inte borde ta så lång tid men det tog oss ungefär en och en halv timme att täcka av dem, koppla in dem, ta bort alla bromsar och "säkringar", ta in det lilla som åkt ut sen de surrades sist, bromsa, koppla ur och sätta dit alla "säkringar" igen samt cementera igen hålen som går ner till boxen som all kätting ligger i och täcka över hela schabraket igen. Nu är det i alla fall ordentligt gjort. Det strålande solskenet är lika upplyftande som utmattande när man står i nästan 30 graders värme och jobbar. Jag önskar att jag var lika bra på att dricka vatten som jag är på att säga åt andra att göra det.

Stefan har bytt ett block som var trasigt och har således som vanligt hängt som en apa i masten. Rudolf har målat och Karin har gjort en reseplanering som vi kanske eller kanske inte kommer att använda. Vi vet ju som sagt inte var vi ska åka. Så är det ganska ofta till sjöss i handelssjöfarten, fast kanske inte så ofta på den här båten.

Nu är det dags att sova. Hoppas ni har det bra därhemma.

/Sofia